

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 5 MAJ 1907.

N° 31.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

C. J. G. SWARTZ.
FINANSMINISTER.

Stiché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

CARL JOHAN GUSTAF SWARTZ.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Det händer ju icke så sällan, att en eller några familjers namn särskildt äro knutna vid den stad eller ort, där de lefvat och verkat, därför att de på ett eller annat sätt gjort betydelsefulla insatser i detta af dem med synnerlig kärlek omfattade samhälles utvecklings-historia. Norrköping är i det afseendet ingalunda vanlottadt. Vi behöfva endast erinra om namnen von Leesen, Trozelli, Lenning, Eberstein, Philipson m. fl. Ingalunda sist i raden af dessa "samhällets pelare", hvilkas namn af invånarne bevaras i kärt och tack-samt minne i följd af deras oförtrutna arbete på stads-bästa eller på grund af storartade donationer, står namnet *Swartz*.

Den familj, som bär detta namn, har gamla anor inom Norrköpings stad. Det är dess äldsta köpmans-släkt. Ursprungligen härstammar den emellertid, om vi icke misstaga oss, från en värmäländsk bärgsmanna-släkt — däraf familjemedlemmarnes lugna betänksamhet, sega arbetskraft och trygga väsen. I midten af 1700-talet kom af släkten till Norrköping den man, som skulle blifva så att säga stamfadern för norrköpingsgrenen. Han hette Petter Swartz, född 1727. Han grundlade 1751 den affär för tillverkning af "spanskt snus", som sedermera, oafslättligt utvidgad, i mer än ett och ett halft århundrade gått i arf från fader till son, nämligen Petter Jacob, John, Jacob Erik och den sistnämndes son, den nuvarande innehafvaren finansministern *Carl Johan Gustaf Swartz*.

Carl Swartz, som föddes i Norrköping den 5 juni 1858 — föräldrarne voro Jacob Erik och hans maka Betty Forsgren, båda nu aflidna — hade lyckan att växa upp i ett hem, där allt gynnade utvecklingen af de rika anlag, som slumrade inom honom, och där han redan från första början kom i en milieu, som gjorde honom förtrogen med uppgifter och frågor af social eller politisk natur och lät honom redan i unga år få en vidsynt överblick af dessa samt ställningar och förhållanden i allmänhet. Fadern och farbrodern voro i många år stadsfullmäktiges ordförande och vice ordförande och vid de öfverläggningar eller samtal, som i hemmet fördes rörande samhällets angelägenheter, fick den unge Carl ofta vara närvarande som åhörare, ja, det hände äfven icke sällan, att han tillspordes om sin åsikt i det eller det ärendet. Jäm-sides med denna privata praktiska undervisning gingo naturligen skolstudierna och år 1877 aflade han vid Norrköpings h. allm. läroverk maturitetsexamen med hufvudbetyget "laudatur". Under år 1877—78 bedref han så studier i Bonn och kom till Uppsala universitet 1879, hvarest han aflade juridisk preliminärexa-men 1880. Om nu hans åsikt varit att fortsätta de juridiska studierna eller ej, känna vi icke, men i alla händelser gjorde faderns oförmodade död den 24 april 1881 ett hastigt slut på hans vistelse vid universitetet. Han återvände hem och öfvertog i sin ordning som chef ledningen af faderns affär.

Med den uppfattning, som åtminstone på den tiden rådde i Norrköping, kunde man lätt förutse, att något af den glans och det inflytande fadern haft, skulle såsom en gifven sak i viss mån öfverflyttas på sonen. Han var således predestinerad att taga arf efter fadern, "Norrköpingskungen", äfven i fråga om dennes ställning till samhällets angelägenheter. Så till vida låg alltså vägen redan på förhand banad för Carl Swartz i detta afseende. Men förr eller senare skulle han ändock otvifvelaktigt med sin betydande förmåga hafva kommit att stå i första ledet af medborgarne.

Mycket snart se vi också hans krafter och dugande förmåga tagas i anspråk än för ett än för ett annat samhällsuppdrag, hvilka slutligen blefvo så många att det är hardt när omöjligt, att uppräknas dem alla. Han

blef emellertid ledamot af skolrådet, af kyrkonämnden och kyrkorådet, af fattigvårdsstyrelsen, af styrelsen för Lenningska sjukhemmet, af drätselkammaren och af stadsfullmäktige, hvilkas vice ordförande han en kortare tid var, men från hvilken funktion han själf ansåg sig böra afträda, sedan han valts till Norrköpings stads representant i riksdagens Första kammare, på det att icke stadsfullmäktiges både ordförande och vice ordförande skulle genom sin vistelse vid riksdagen inverka hämmande på stadsangelägenheternas snabba behandling; vidare var han ordförande i styrelsen för Norrköpings sparbank från år 1883 och ledamot i centralstyrelsen för Norrköpings enskilda bank från 1888 o. s. v.

Den kommunala dugligheten utgör emellertid som bekant i många fall ett trappsteg till vidare "befordran". Det dröjde icke häller länge förrän hans arbetsfält utvidgades. Så t. ex. utnämndes han till ledamot i kommittén för revision af statens järnvägstaxa 1887—88, och åren 1901—02 var han med i kommittén angående granskning af tullverkets stater samt 1904 i kommittén angående Trollhätte kanalverk. Norrköpings stads riksdagsman i Första kammaren har han varit sedan 1889 och var suppleant i statsutskottet 1900—04 samt ledamot i särskildt utskott 1902. Som bekant kallades han förlidet år, då den Lindmanska ministären bildades, till finansminister.

Hvad han i denna sistnämnda egenskap utträttat eller kommer att uträtta, ligger ju ännu i vida fältet, men det gifves tecken som tyda på att hans verksamhet äfven på detta område skall lämna spår efter sig, som icke så lätt varda utplånade; vi erinra blott om hans bekanta skattereformförslag. Visst är emellertid att Carl Swartz redan hunnit utföra ett betydelsefullt arbete, låt vara, att det hufvudsakligaste däraf hittills fallit inom Norrköpings samhälle och kommit detta väl till godo.

Från denna verksamhet känna vi honom därför bäst. De egenskaper, han därvid lagt i dagen, följa honom nog äfven i statslifvet. Hvad som företrädesvis utmärker honom är det klara skarpa förståndet, den lugna eftertanken, förmågan att snabbt och grundligt sätta sig in i en fråga och se den från snart sagt alla sidor, för att nu icke tala om hans minutiösa ordnings- och formsinne. Här af uppstår helt naturligt som resultat en fast och bestämd övertygelse, att efter moget öfvervägande väl genomtänkt och i formellt afseende väl afpassadt förslag, då det gäller att framlägga ett sådant t. ex. inom stadsfullmäktige. Med krait och ovanlig dialektisk skärpa, klart och ofta fyndigt förstår han och försvara sin ståndpunkt. Vältalare i ordets vanligaste bemärkelse kan han väl knappast kallas, ty han äger måhända icke förmågan att genom sitt tal sätta åhörarnes känslor i svallning och entusiasmera dem för ögonblicket samt på detta sätt leda dem till att öfvergå till hans åsigt. Hans anföranden äro sällan skrifna med "känslans röda bläck", men så mycket mer präglade af förstånds-skärpsans must och märg. Och dock äger han ordet i sin makt. Om än satsbyggnaden är väl lång och och en smula invecklad — kanske reminiscenser från de juridiska studierna — tappar han dock aldrig bort "den röda tråden". Lugnt och säkert flyta orden i en sammanhängande följd från hans läppar, och hans tal verkar så öfvertygande just genom sin stränga logik, sin klara form, sin målmedvetenhet och den rika arsenal af fakta och realskal, han förmår framvisa. Ytterligt sällan förifrar han sig, men väl förstår han att gifva svar på tal, mängden gving i ganska drastisk form. Det kan väl hända, att han icke är alldeles omedveten om, att han genom sin förmåga och sina insikter är eller numera rättare sagt, var hufvudet

högre än de flesta bland hans stadsfullmäktigekamrater; men hans väsen är alltid urbant och förekommande, ja, stundom prägladt af en för honom egenartad bonhomie. En viss själsäkerhet kan understundom spåras i hans uppträdande men den antager aldrig stötande form. Han vet emellertid hvad han är skyldig sig själf och den tradition han har att uppbära. För detta gaf han ock en gång ett tydligt uttryck vid ett stadsfullmäktigesammanträde, då han, med skäl indignerad öfver, att man velat insinuera ett själfviskt motiv på hans hållning i någon fråga, utbrast ungefär så: "Mina herrar, jag vädjar till eder, om min familjs traditioner äro sådana, att de skulle tillåta mig något dylikt!"

Är Carl Swartz alltså egentligen en de praktiska värfvens man, saknar han dock ingalunda blick och sinne för de strömningar, som eljest i lifvet röra sig på det andligas område. Konst, litteratur och vetenskap hafva i honom ingen fiende; tvärtom. Som ett bevis bland många härför kan ju nämnas det charmanta och värdefulla tafvelgalleri, som pryder rummen

i hans ståtliga bostad vid Västra promenaden och inrymmer många perlor af bekanta målare.

Gift sedan 1886 med Dagmar Lundström, dotter till konsult Carl L. Lundström, kan Carl Swartz glädja sig åt det lyckligaste familjelif, och de många — såväl kungliga personer som landshöfdingar och andra notabiliteter — som varit gäster i hans hus i staden eller i hans vid foten af Kolmården belägna, vackra sommarvilla med dess härliga utsikt öfver Bråviken, medföra nog endast de angenämaste minnen från sina besök därstädes.

Det är gifvet, att för större ändamål måste de mindre vika, och det var nog insikten härom, som förmådde Carl Swartz att mottaga finansministerposten och lämna sitt jämförelsevis lugna lif och verksamhet i staden vid Motala ström. Men säkert är, att när han en gång lämnat från sig ministerportföljen och återvänder till sin hembygd, skall han där mottagas med öppna armar. Ty så som Norrköping nu är stad i utveckling, har det mer än väl behöf af alla sina dugliga söner.

. . . X—n.

DANIEL PERSSON I TÄLLBERG.

Liss Olof Larsson hade alltför länge gått och landbrukat på Stockholms gator för att behålla känningen mot folket hemma i Leksand, och när det sedan visade sig att hans umgänge med rikets mäktige varit så intensiv, att han fått sin politiska fysionomi omskapad efter deras beläte, vredgades dalamännen och skickade en annan upp till Riksdagen. Den ståtliga masen i den vackra dräkten försvann för alltid från Andra Kammaren och efterträddes af en liten, till det yttre oansenlig hemmansägare, som emellertid snart visade att han ej var sin företrädare underlägsen i begäfnig, och när han hunnit samla några tjänsteår, hade han äfvenledes hunnit ett inflytande, som ej var mindre än det Liss Olof Larsson en gång besatt. Det finns äfven andra beröringspunkter mellan dem båda, och det såg en stund ut som om *Daniel Persson i Tällberg* liksom sin företrädare skulle komma att bevisa sanningen af den gamla iakttagelsen att dalallmogen utmärker sig ej endast för duglighet och slagfärdighet utan äfven för vankelmod. En af liberala samlingspartiets stödjepelare, hade han själf styrt så till att folk misstänkte honom för att i år svika partiets sak i hufvudfrågan, och när det uppgjordes kalkyler öfver om den k. propositionen skulle få majoritet eller ej i Andra Kammaren, räknades alltid Daniel Persson med bland dem, hvilka skulle svänga öfver till de 21, på hvars eröfrande den nuvarande statsministern byggt sitt största hopp för rösträttsfrågans lösning. Och för många var det en väntans tid, innan hr Daniel Persson i Tällberg gaf klart besked om sin ställning. Han hade omedelbart efter den k. propositionens offentliggörande ställt sig gynnsamt mot densamma, men dock å vissa punkter lagt en viss tveksamhet i dagen, och man undrade nu huru pass djupgående denna tveksamhet kunde vara. Så kom för någon tid sedan svaret, och det kan icke nekas till att den effekt det åstadkom var en helt annan än den man väntat. Att säga att han genom detsamma visade sig mot sin forntid otrogen, vore en orättvisa, ty han har alltid hyst en viss klockarkärlek till dubbelproportionalismen, och de sirater, hvarmed han pryntade ut det kungliga förslaget, voro så be-

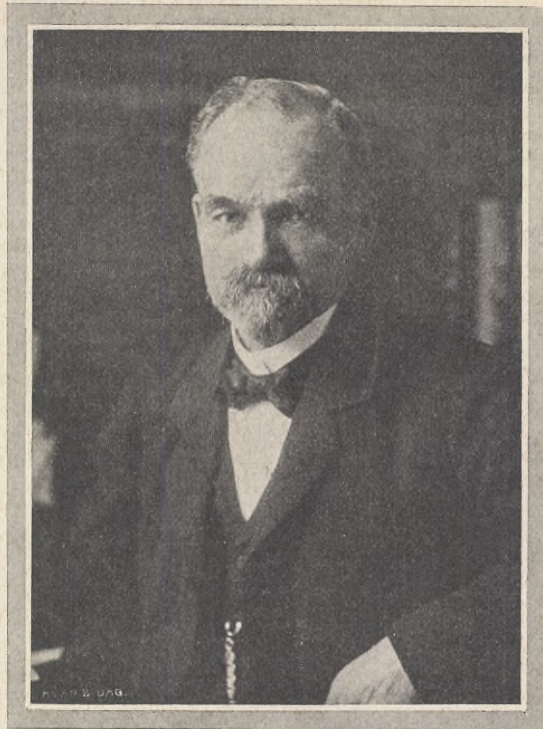
skaffade, att det så godt som förvandlade propositionens karaktär. Man skulle kunna säga att den Tällbergska motionen är det svåraste attentat som ännu gjorts mot det De Geerska riksdagsskicket — de socialdemokratiska utopierna undantagna — ty det så godt som bryter ned Första Kammaren sådan den enligt grundlagsstiftarens mening är afsedd att verka och sedan den för öfrigt hittills äfven i stort sett har varit i en representation för den konservatism, som på grund af djupare bildning och vidare vyer skola reglera utvecklingens gång. Att en Första Kammare efter hr Daniel Perssons grundritning kommer att få ett helt annat skaplyne är uppenbart, ty huru stor respekt man än med rätt kan hysa för vårt bondestånd, måste man dock betvifla dess förmåga att tillvarata just de intressen som i ett öfverhus skulle hafva sin egentlige främjare. Det är nämligen inte nog för ett sådant att vara en säker bromsare, det fordras också att kunna släppa efter i rätt tid och att i vissa fall äfven kunna visa vägen.

Då hr Daniel Persson nu väckte sin motion blef han den som för en stund så att säga tog rösträttsfrågan i sin hand. Han omformade densamma helt och hållet genom att mot liberala samlingspartiets sunda och historiska utvecklingslinje sätta den mera revolutionära. Regeringsförslaget är nämligen intet sådant, det inbjuder endast till en demokratisering af Första Kammarens valmanskår, men knappast till en demokratisering af Första Kammaren, medan det Tällbergska nödvändigt medför det aristokratiska elementets bortelemivering ur representationen. — — —

H. 8. D. är ju ingen politisk tidning, men då man skriver om en politisk person, lär det vara omöjligt att undvika politiken, och det som i denna stund gör Daniel Persson intressant är hans rösträttspolitik. Den är dessutom ytterst karaktäristisk för mannen själf. Han är bondedemokrat, och det af renaste vatten. Har nu i så många år sett att bönderna äro till verklig nytta i Andra Kammaren, och han förstår inte, att de ej skulle vara det äfven i den Första; nu fattar han med sitt ljusa hufvud att det med nödvändighet kräves en kraftigare arbetarrepresentation

i underhuset och han inser att den måste ske till en del på böndernas bekostnad; därför vill han åt dem reservera en plats i den Första kammaren. Då han gör det demokratiserar han på samma gång öfverhuset och han fullföljer en tankegång, som ej har sitt ursprung i hans hjärnvindlingar utan äger gammal häfd inom bondeklassen. Han gifver manlighet åt den kanske allra svagaste tanke som bondepolitiken framfödt.

Huru det nu än går med förslaget — det kan ju hända att det ej får annan betydelse än att inränga namnet Tällberg vid sidan af Fläsbro och Mossebo i vår röststrättspolitiska historia från 1900-talets första årtionde — så måste man erkänna att dess upphofsman genom detsamma spelat en hufvudrol i ett visst moment af densamma. Och att han gjort detta beror

AFVAR 8 DAGS fotografier i Stålm.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

DANIEL PERSSON I TÄLLBERG.

ej endast på förslaget i och för sig, utan äfven på hans personlighet. Han är nämligen en af Andra kammarens för närvarande mäktigast inflytelserika män, och han har mer än de flesta kammarens öra. Han är en kvick och skarp karl, och om man inte visste att han vore hemmansägare, kunde man ibland tro att han hade advokatytren till sitt vitæ genus.

* * *

Hr Daniel Persson är född i Leksand 1850 och blef invald i Andra kammaren 1891. Han har suttit i tillfälligt utskott 1892 och 94—96 samt är sedan 1900 ledamot i Statsutskottet. Bland hans öfriga förtroendeuppdrag märkes ledamotskap i statsrevisionen.

— 71.

Till professor vid Stockholms Högskola i statsrätt med statskunskap jämte förvaltningsrätt har högskolans styrelse utnämnt docenten vid Uppsala universitet professorn fil. dr *Per Otto Varenius*, son af framtidne generalkrigskommissarien N. A. Varenius och hans maka, f. Forselius. Född d. 11 juli 1857, blef V. stud. 75 i Uppsala, fil. kand. 85, fil. lic. 91, promote-

statistik vid Göteborgs Högskola. Prof. Varenius, som somrarna 99—1900 uppehöll sig vid universiteten i Berlin, Strassburg, Heideberg o. Leipzig samt i Paris för forskningar i det franska utrikesministeriets arkiv, har utgifvit ett flertal skrifter och afhandlingar af statsrättsligt och historiskt innehåll.

* * *

Från Amerika ingår en märklig underrättelse att den framstående svensk-amerikanen *John A. Johnson*, guvernör i Minnesota, vid en omröstning bland statens demokratiska legislaturmedlemmar för utrönande af hvem som vore den lämpligaste presidenkandidaten, erhållit 29 röster, medan Bryan fått endast 5.

H. 8. D. har förut (VIII:3) lämnat data om den bland såväl svenskar som amerikanare högt skattade mannen.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

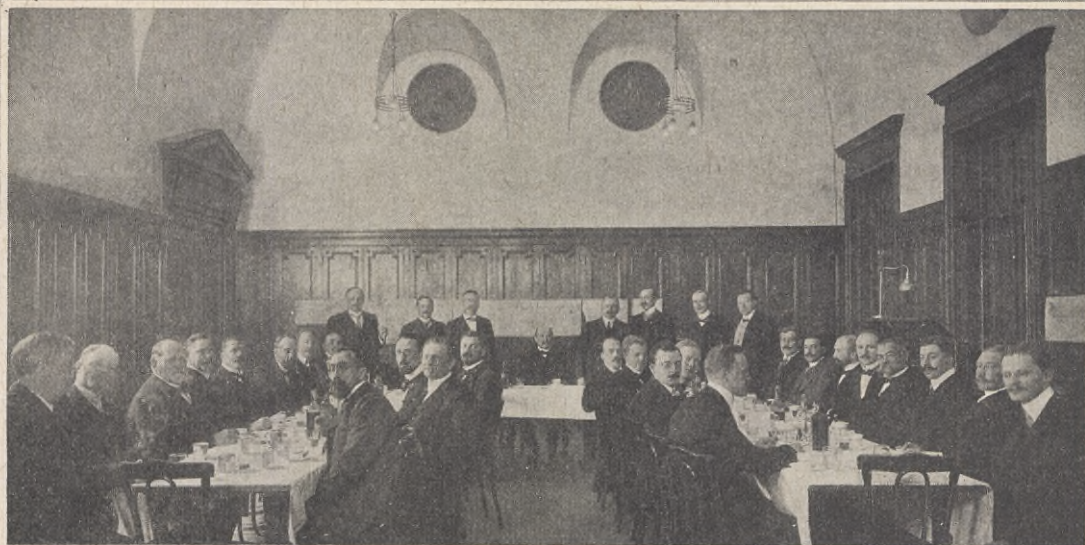
P. O. VARENIUS.
Utnämnd till professor vid Stockholms Högskola.

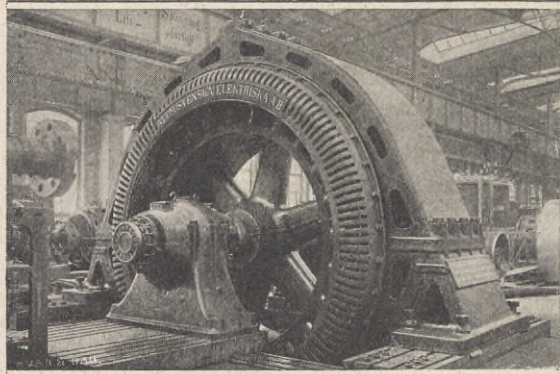
Efter fotografier.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

J. A. JOHNSON.
Guvernör i Minnesota. Påtänkt som president kandidat efter Roosevelt.

H. S. De STOCKHOLMSFOTOGRAF.
TEKNOLOGFÖRENINGENS AFDELNING FÖR
SKEPPSBYGGNADSKONST första sammanträde
i den nya lokalen.

Efter fotograf

Kliché: Bengt Sjöversparre.

EN SVENSK ELEKTRISK JÄTTEMASKIN.

Teknologföreningens afdelning för skeppsbyggnadskonst började den 27 april sitt årssammanträde å föreningens nya lokal, Jakobsbergsgatan 19.

Det var afdelningens första sammanträde på detta ställe. Mötet öppnades af styrelsens ordförande öfverdirektören i marinförvaltningen H. Lilliehöök, hvilken bl. a. höll ett intressant föredrag om ångturbinens användning på moderna ångare. Därefter hölls föredrag af ingenjör J. Johnsson från Göteborg, lektor Fr. Lilliehöök och ingenjör N. G. Nilsson.

På söndags middag företogs gemensam utflykt, hvarpå mötet fortsattes på måndagen.

* * *

Svenska Teknologföreningens Elektrotekniska Afdelning besökte den 27 april Allm. Svenska Elektriska A.-B. Verkstäder i Västerås. Af särskildt intresse var en af de 4 jätte-generatorer om vardera 10,500 K. V. A. som beställts af Norsk Hydroelektrisk Kvaestof A. S. och af hvilken den nu leveransfärdiga generatorm är den tredje. Maskinens oerhörda kraftfördringar förutsätta en utomordentligt högt uppdriiven rufin inom den elektriska maskinindustrien, och det är glädjande kunna konstatera en sådan ståndpunkt hos ett svenskt etablissement.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

HUSRAS I KRISTIANSTAD.

Den 24 april timade ett större byggnadsras å Östermalm i Kristianstad, sannolikt till följd af för djupa grundgräfningar för en grannmur. Hela ena yttermuren rasade, därvid samtliga gaffvällägenheter instörtade. Våningarnes inredning var icke fullt afslutad hvadan de lyckligtvis stodo tomma. Raset hade genom föregående springor låtit sig ana, och arbetarne kunde därför i tid hålla sig undan.

✱

En arbetarveteran af mera ovanligt slag är modellsnickareförmannen C. G. Andersson hos A.-B. Davy Robertsons maskinfabrik i Göteborg. Nyligen fyllde han 75 år och har innehaft plats å samma fabrik sedan i maj 1856 — också fick den gamle hedersmannen redan 1896 Patriot. sällsk. medalj.

C. G. ANDERSSON.

Efter fotografi.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Skåm—Gbg.

CARL WILHELMSONS NYA MÅLNING I CENTRALPOSTHUSET.

En af de flitigaste arbetarne i den svenska konstens vingård är vår värderade målare *Carl Wilhelms-son*, som vid sidan af sin kräfvande sysselsättning som föreståndare för läroverket på Valand i Göteborg har tid och krafter öfriga för den rikaste produktion. Helt nyligen har kritiken haft tillfälle att fälla de

mest smickrande omdömen om hans på Konstnär- förbundets utställning i Uppsala exponerade västkust- fiskare, och snart få de konstförstånd ge en ny och större anledning att dröja vid ett verk af den out- tröttlige konstnärens hand. Han har nämligen för icke längesedan fullbordat den stora dekorativa mål- ning, som han för två år se- dan fick i uppdrag att utföra för fondväggen i Central- posthusets i Stockholm stora hall.

Det intressanta konstvär- ket kommer i dagarne att uppsättas på sin plats och skall förvisso tilldraga sig smick- rande uppmärksamhet såväl ge- nom ämnets populära natur som genom utförandets liffulla och färgglada karaktär. Motivet är hämtat från Stockholms Skeppsbro en solig vårdag, då det växlande lifvet i en stor hamn pulserar som lifligast.

* * *

Efter fotografi.

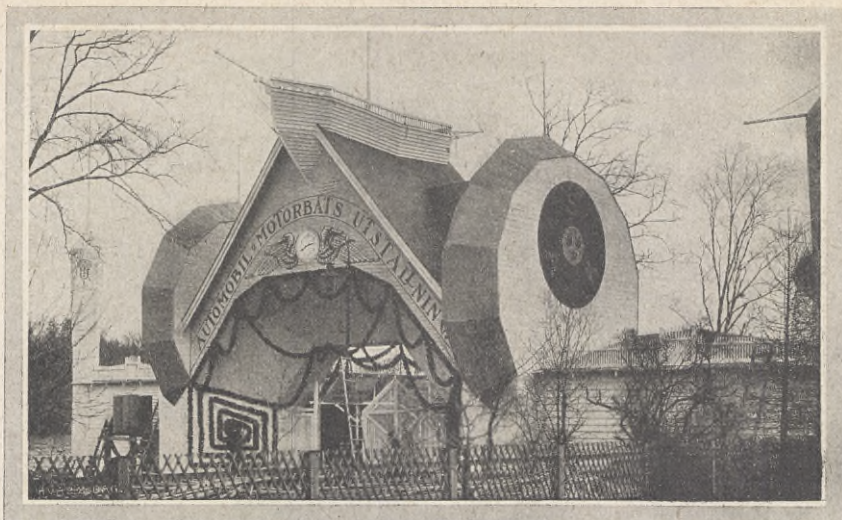
Kitché: Bengt Silfverparre.

FYLGIA, vår förste pansarkryssare.

Onsdagen den 24 april afgick vår första pansarkryssare Fylgia för första gången från Finn- boda verkstad vid Stockholm på en försökstur till Kanholms- fjärden. Det eldades endast under 4 af de 12 pannorna, och man uppnådde likväl utan forcering mellan 12 och 13 knops fart.

AUTOMOBIL- OCH MOTORBÅTS-UTSTÄLLNINGEN.

Den 3:e internationella automobil- och motorbåts-utställningen i Stockholm öppnades tisdagen den 30 april. H. 8. D., som just präsälles tisdagar har dock redan i denna veckas nummer velat meddela åtminstone någon bild från den intressanta utställningen och låtit sin fotograf taga dessa vyer på måndagen då utställningen ännu till största delen var ett kaos.

V. A. 8 DAGS fotograf 4 Sthlm

HUFVUDENTRÉN.

Kliché: Bengt Sjöfvergarre.

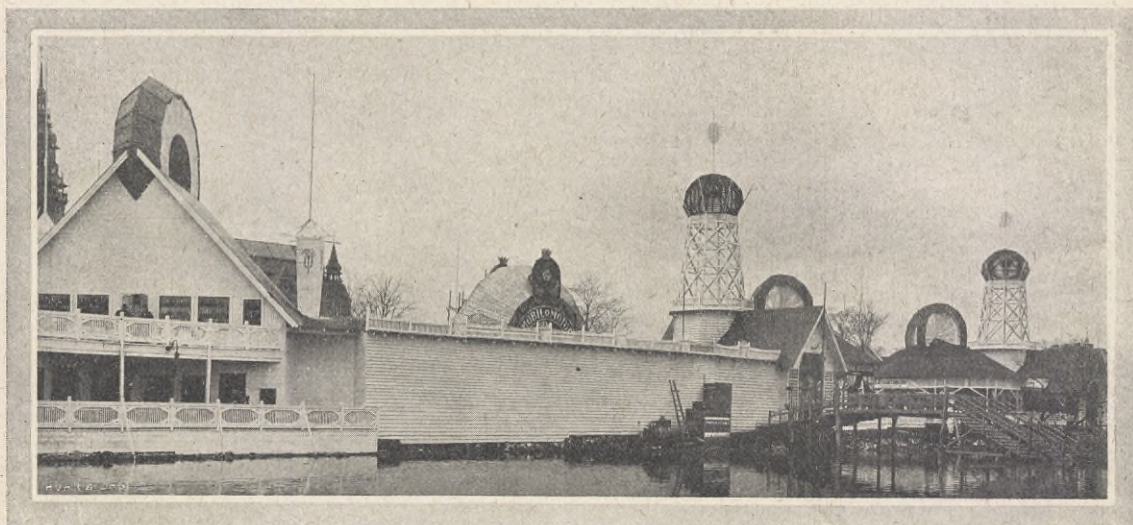
Grefve CLARENCE VON ROSEN.
Utställningens Generalkommissarie.

Vi meddela likaledes fotografier af utställningens generalkommissarie greve Clarence von Rosen samt af den ledande själen i hela expositionen den energiske automobilmannen direktören Sam. Hellberg.

I det följande numret torde vi återkomma med ett rikare illustrerat närmare omnämnande af utställningen.

Dir. SAM. HELLBERG.
Utställningens kommissarie.

HV'AR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM

UTSTÄLLNINGSBYGGNADEN ÅT SJÖSIDAN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfvergarre sthlm—(18)

ÅRETS HÄSTUTSTÄLLNING.

HVAR 8 DAGS fotograf i Stålm.

INTRESSERADE ÅSKÅDARE.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm.—Glg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm.—Glg.

FRIHERRE J. C. ÅKERHIELMS, ÖKNA, 4-SPANN: Hederspris.

CARABIN, Ardennerhingst, hederspris. Ägare, landbrukaren A. Johanson, Löhholmen.

Den årliga hästutställningen i Stockholm tog sin början den 26 april och fortsatte till och med den 29 april. Väderleken har föregående år alltid gynnat hästutställningen, men i år voro vådrets makter oblidla, så att en del uppvisningar måste ske inomhus i stället för i det fria. Olika körningar tillvunno sig särskild uppmärksamhet och vittnade om, att detta slags konstnumera har skickliga gentlemannautöfvare i Sverige. För öfrigt erbjöd årets hästutställning knappast något särskildt uppseendeväckande.

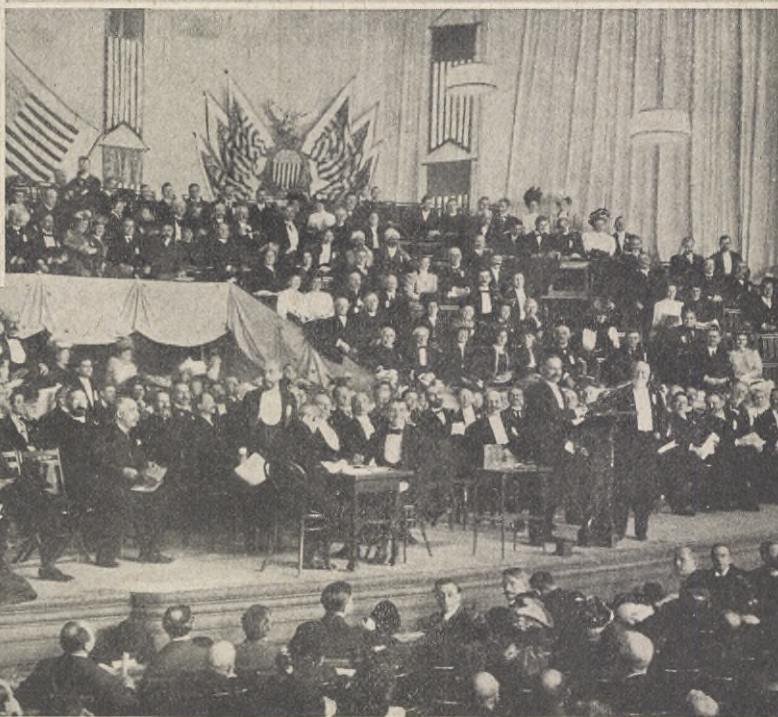
Ett namn, som i det tyska rikets kolonialhistoria under de senare åren gång efter annan dykt upp, är guvernörens i Kamerun, *Jesko von Puttkamer*. Först och främst blef han af flere negerhöfdingar hos rikskanslären och tyska riksdagen anklagad för grymhet mot infödde och för att ha stått i mindre lämpliga affärsförbindelser med en del firmor, som levererade varor för Kamerun-myndigheternas behof. Därefter tillkom en anklagelse för att han utfärdat ett falskt pass för en sin väninna från Berlin, som en tid skött värdinnans plikter i guvernörbyggnaden i Togo. Resultatet af de hopade anklagelserna blef, att Puttkamer hemkallades för att svara inför rätta. Saken har i dagarne varit föreför Disciplinrätten i Potsdam, och den anklagade har sluppit från det hela med ett mycket lindrigt straff. Han återvänder om någon tid till sin guvernörspalt i Kamerun.

Under stort deltagande från europeiska stormakters sida — England, Tyskland och Frankrike hade sändt officiella representanter — invigdes nyligen i Pittsburg det stora *Carnegie-Institutet*, och kort därefter blef dess upphofsman, den bekante fredsvännen och milliardören Andrew Carnegie på fredskongressen i New-York föremål för ytterligare uppmärksamhet från europeisk sida, i det att den kände franske freds och skiljedomsiffraren baron d'Estournelles de Constant på president Fallières vägnar till Carnegie öfverlämnade hederslegjonens kommandörskors. Närmast torde denna utmärkelse väl vara en tacksamhetsgård för det

praktfulla fredspalatet i Haag som tack vare Carnegieska medel en dag skall stå färdigt att mottaga hela världens representanter till öfverläggningar.

Efter fotografi. X J. von PUTTKAMER.
Den anklagade och frikände guvernören i Kamerun på väg till Disciplinrätten i Berlin.

Efter fotografi

ANDREW CARNEGIE HYLLAS VID FREDSKONGRESSEN I NEW-YORK. Förstoringen till vänster visar Carnegie och d'Estournelle de Constant.

..sché: Kem. A.-B. D. mot Sjövarsparre Ström—Öbg.

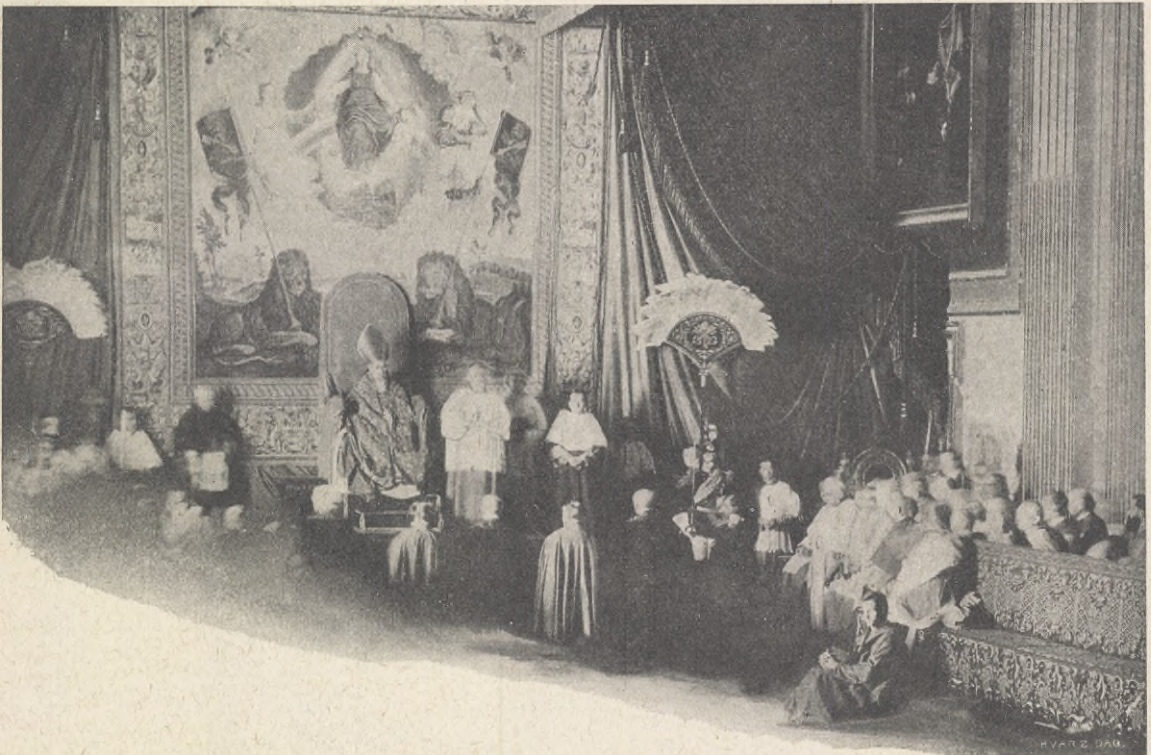

Efter fotografi.

RYSKA ÄNKEKEJSARINNAM (i kupéfönstret) SAMMANTRÄFFAR MED PRESIDENT FALLIÈRES I BOURGET. Så snart presidenten lämnat kejsarinnans waggon sågs en kejserlig Kodak inriktad på presidenten — fotografiering har höga gynnare som synes.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

Ryska änkekejsarinnan har helt nyligen på fransk botten haft ett sammanträffande med president Fallières och ledaren af den franska utrikespolitiken, utrikesministern Pichon. Mötet har — liksom alla dylika sammanträffanden i denna storpolitiskt nervösa tid — gifvit anledning till åtskilliga kannstöperier. Man framhåller allmänt, att kejsarinnan måste ha haft en viktig mission, och man gissar hit och dit för att finna dennas sannolika innebörd. Många hålla före, att hon haft i uppdrag att göra ett sista försök på att få ett nytt ryskt lån placerat i Frankrike, en plan, hvilken som bekant ingalunda har några befrämjare inom den nuvarande radikala regeringen i Frankrike.

Efter fotografi.

PÅFVEN ÖFVERLÄMNAR KARDINALSHATTARNE till de nya kardinalerna i Vatikanen den 18 april.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Skåm.—Gbg.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG

Vinden kastade ett fång af körsbärsträdets hvita blommor öfver Sven Gyllings hjässa, när han i den tidiga morgonen trädde ut ur sina föräldrars hus.

Vårens bleka dagsljus gjorde hans ansikte härjat och trött som efter en genomvakad natt, och handen, som sakta stängde dörren var krafilös och smal med fingrar skapade för smekningar och strängars spel.

Hans steg skuro med ett klirrande ljud ner i trädgårdsgångens fuktiga grus, daggen låg som glimmande ädelstenar öfver det späda gröna gräset, och en doft af mylla och upplöjd jord kom hans näsvingar att vibrera af välbehag.

Ute på gatan var allt tyst, och i de små husen voro gardinerna ännu nerfallda för fönstren.

Från några skorstenar steg en tunn blå rök upp mot den glasklara luften, och öfver planken dalade då och då hvita eller skära blomblad från fruktträdens tunga klasar ner öfver den ojämna stenläggningen.

Det tycktes honom som om denna stigande rök och dessa fallande blad var det enda lefvande i denna morgonstämning, där han själf gick som en död man mellan de sofvande husens grafvar.

Han kom att tänka på, hur han som gosse och yngling gått denna samma väg, förbi dessa samma hus, som tiden ej förändrat, där fuchsiorna blommade bakom rullgardinerna, och där han igenkände hvarje grind och stolpe, hur han gått och väntat och längtat att få komma ut, ut från allt detta lilla och trånga med stigande rök och fallande blad, ut till det stora, brusande lifvet, som skulle skänka honom alla löftens uppfyllelse och alla segrars lycka.

Lycka! Hur falskt det ordet ringde i hans öron.

En gång hade han trott, att han skulle vinna detta obeskrifliga, och han hade gjort upp för sig en bild... en ung prins, som på en hvit blomsterskrudad häst red fram öfver lagerkransar och utbredda kläder.

Den bilden var ju som en saga, men den hade nästan fått sin motsvarighet i verkligheten.

Han hade ju stått på koncertribunen med violinen hvilande mot sitt bröst och efter det sista darrande stråckdraget känt jublet stiga från tusen skälfvande hjärtan, kring hans fötter hade det regnat af kransar och blommor, och på kvällen hade han åkt hem som en kung efter sin kröning, följd af yra, rusande rop och kvinnors heta blickar.

Den natten hade han verkligen känt något af brus och mäktig vind kring sin panna, och det hade varit triumf i hans röst, när han högt talade till sin spegelbild — detta är lycka.

Då hade han ej hört den falska klangen. — — — Under det att han gick och tänkte på detta, hade han kommit ut vid tullen.

En kvinna i rödt lifstycke och med det mörka håret fallande öfver axlarna kom smågnolande ut ur ett hus, hennes bara armar lyste, då hon med en hastig och något förlägen rörelse lyfte dem och slog håret tillbaka. En mjölkvagn skramlade förbi på väg mot staden, och körsvennen en pojke med starka, unga läppar nickade ett gladt "god morgon" åt den bleke morgonvandranden.

Slätten låg svept i en tunn sidengrå dimma ur hvilken solen lyste med ett sparsamt orangefärgadt ljus, kring de hvita gårdarna stodo popplarna höga och skumma som svartklädda präster kring hvita altaren, och likt ett smalt band af silfver blänkete sundet långt ute.

När han såg på denna strimma af soldrucket vatten, som i går burit honom öfver till fosterlandet och hemmet, föreföll det honom som om den ännu länkade honom fast vid något därute, något af de stora städernas rastlösa lif, deras kvinnor, deras fäster och lagerkrönta berömmelser.

Och han såg som i dröm hur de gled förbi, dessa tusen lockelser med blondt och mörkt hår, de vinfyllda glasens och de röda rosornas drottningar — han hade vunnit allt med sina fingrars spel och sina ögons svarta glitter, vunnit och förlorat.

Ty då vinsten varit störst hade hans hjärta varit mer fattigt och tomt än någonsin.

Men med leende mun hade han dolt sin ensamhet. Så hade han dock till sist flytt.

Som en bruten man hade han kommit hem för att söka bot för de själens och hjärtats sår, som lifvet därute tillfogat honom, aldrig hade han känt sin storhet mer hjälplös än nu, då han gick här på den väg han så väl kände.

Här hade han som gymnasist diktat sina första unga poem om synd och gud och oförstädd kärlek, för att sedan vid hemkomsten i det skumma rummet sätta toner och sång till sina ord.

Tanken att bli konstnär hade redan då stått och

(Forts. å sid. 495.)

BETYDELSEFULL UTNÄMNING.

Ryske generalkonsuln i Stockholm *V. Beresnikow* har utnämnts till vice direktör i kejsrerliga utrikesdepartementet i Petersburg med titel af statsråd.

Född den 27 november 1861 i Vevey i Schweiz inträdde B. efter slutade studier år 1884 i kejsrerliga utrikesministeriet i Petersburg. Utnämnd år 1893 till konsul för norra Norge stannade B. därstädes till 1900, då han blef utnämnd till generalkonsul i Stockholm. Den post, hvartill han nu utnämnts, är af synnerligen framskjuten beskaffenhet.

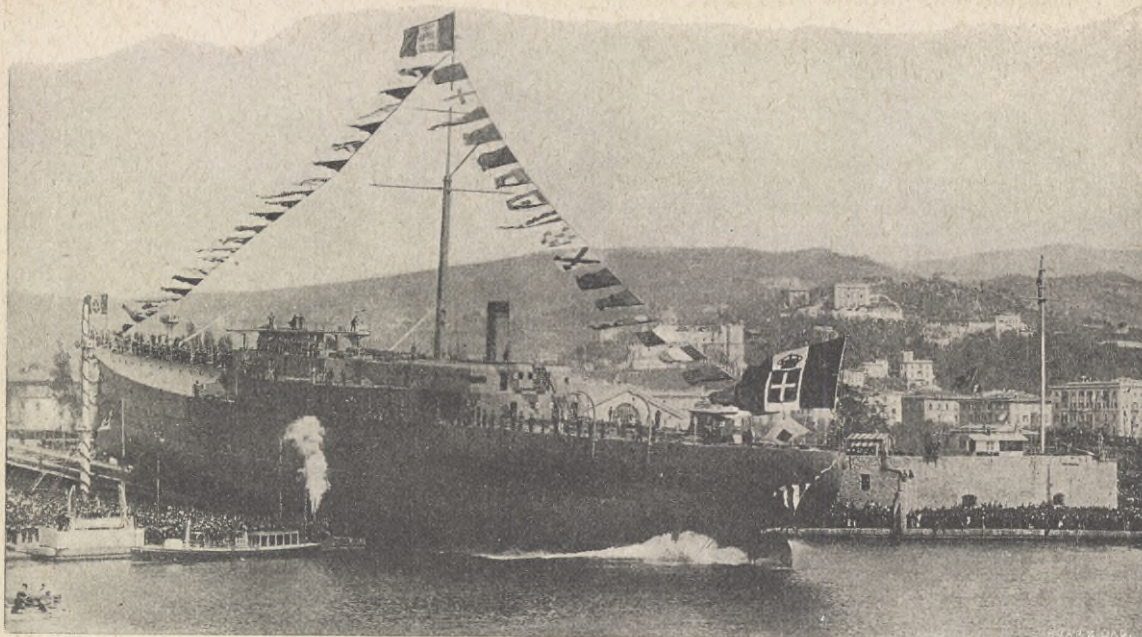
B. är en i Stockholm mycket känd person, synnerligen väl inne i svenska förhållanden och fullt förtrogen med svenska språket.

Efter fotograf.

V. BERESNIKOW.

Kliché - Bengt Sjöström

Efter fotografi

ITALIENS STÖRSTA PANSARFARTYG »ROMA», med en maskinkraft om 20,000 H K., löpte af stapeln i Spezzia d. 21 april.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfransnare Sthlm.—Öbg

Den franska krigshamnen Toulon har på senaste tid varit utsatt för beklagliga olyckor af allehanda slag, närmast att anteckna den förödande explosionen på det stora slagskeppet »Jena» och nu härom dagen en omfattande eldsvåda, som härjade flere byggnader. Med anledning af att öfriga franska krigshamnar icke äro utsatta för dylika missöden och jämväl på grund af vissa elakartade rykten har franska regeringen beslutit sig för att tillsätta en särskild kommitté med

uppgift att undersöka förhållandena i Toulon. Detta beslut har hälsats med allmän tillfredsställelse i frankrike, och man känner sig säker på att undersökningen kommer att bedrivas med all möjlig grundlighet, eftersom den energiske ministerpresidenten Clemenceau befallt att resultatet af kommitténs arbete skall meddelas direkt till honom. Den franska prässen insinuerar mycket öppet att stora skandaler komma att afslöjas.

Efter fotografi

DEN FÖRÖDANDE BRANDEN I TOULONS ARSENALEH vilken frammanat en ingående undersökning af förhållandena i den franska krigshamnen.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfransnare Sthlm.—Öbg

Efter fotograf

ANDRÉ THEURIET. *Klisché: Bengt Sjöqvistsparre.*
den nyligen aflidne franske författaren.

Den för kort tid sedan aflidne franske romanförfattaren och poeten *André Theuriet* efterlämnar en afsevärd lucka i de nu lefvande romanförfattarnes led. Fråga hvilken snäll liten fransk flicka som hälst, hvar hon i litteraturen funnit de landskapsbilder, som tilltalat henne mest både genom sanning och poesi, och hon skall ofelbart svara, att det är Theuriet som är landskapsbildens mästare inom den moderna franska litteraturen. Nu ha vi med afsikt understrukt, att det skall vara en snäll liten fransk flicka, som säger detta, och därmed mena vi egentligen, att hon skall vara en sådan där ur pensionen nyss utsläppt liten fågelunge, som icke fått korn på att det finns andra böcker än dem mamma och pappa sätta henne i händerna. Här af torde framgå, att Theuriet var en mindre vanlig fransk romancier; han hade icke alls vissa moderna parisiska författares olater, men förenade dock

med sin renhet från all osund sensualism odisputabla litterära egenskaper.

I många år var Theuriet ämbetsman på olika håll i Frankrike och lärde under denna tid känna landt-befolkningens lif och tänkesätt mycket nära, hvilket tydligt kommer till synes i hans många romaner, som vanligen hämtade sina motiv från lifvet på landet. Lothringen, Marne, Touraine och Savoyen äro efter hvarandra de af honom flitigast uppsökta skådeplatserna för hans omtyckta skildringar. Framför allt fäster man sig, som sagdt, i hans arbeten vid de verkliga uppriskande och målande naturskildringar, som uppenbarligen i särskildt hög grad lockade honom att prestera noggrant och kärleksfullt arbete.

Theuriet debuterade som poet med diktsamlingen "Le Chemin de Bois" år 1867 och möttes med sympati af kritiken. Men först 1871 nådde han fram till verklig popularitet med en liten enaktare — om vi icke missminna oss gifven äfven här i Sverige — "Jean-Marie", som icke minst tack vare Sarah Bernhardt vann en lysande framgång och som man ännu i dag kan få se på Comédie Française program.

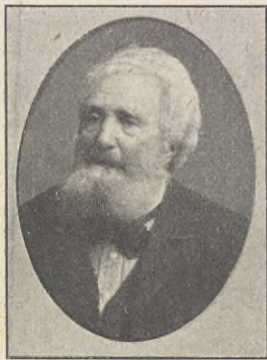
Theuriet var en försiktig general, som icke för litteraturens skull vågade lämna ämbetsmannalifvet förrän han var berättigad till byråchefs pension. Det skedde 1886, och tio år därefter befanns han fullt värdig att intaga en stol i akademien. Sedan dess har han icke gjort mycket väsen af sig.

Många romanläsare torde minnas hans mest populära arbeten, t. ex. "Mademoiselle Guignon", "La fortune d'Angèle", "Le Mariage de Gérard", den äkta lothringiska "Maison des deux Barbeaux" och framför allt "Sauvageonne", som blifvit en riktig folkbok i Frankrike. Tidskriftsläsare erinra sig honom dessutom såsom en af de flitigaste medarbetarne i den gamla värnadsvärda "Revue des deux Mondes".

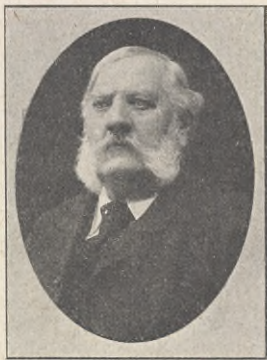
Efter

SALOME, RICHARD STRAUSS' BERÖMDA OPERA UPPFÖRD SOM PRIVATFÖRESTÄLLNING I PARIS. Tillfölje vissa svårigheter med kompositören kan den uppseendeväckande operan ej ännu på en tid uppföras på Paris stora opera. Den gafs därför som privatföreställning af konservatorieprofessorn Isnardon med dennes maka som Salome. *Klisché: Bengt Sjöqvistsparre.*

C. F. V. von GEGERFELT.

Arkitekt Victor von Gegerfelt i Torekov fyller den 6 maj 90 år. U-löjtnant vid Göta Artillerireg. 35, löjtn. vid Vermlands Fältjägarreg. 36-42, elev vid konstakademien Berlin 37-40, ombudsman vid Göteborgs museum, lärare och arkitekt vid Chalmers slöjdskola, stadsarkitekt i Göteborg 72-96.

A. W. CHARLIER.

F. d. regementsläkaren och provinsläkaren med. lic. Axel Wilhelm Charlier i Sollefteå, fyller den 12 maj 80 år. Stud.-ex. 48, med. lic. 58, provinsläkare i Sollefteå 62-87, militärläkare vid Jämtlands reg. 52, 53, 55 och 57, järnvägs-läkare i Sollefteå 86-1900.

P. THORIN.

Postmästaren Per Thorin i Lilla Edet fyllde den 28 april 60 år. Student 71, t. f. kollega i Borgholm 73, e. o. postexpeditör 74, postexpeditör 84, postmästare i Lilla Edet 01, ordf. i samhällets kommunal- och municipalstämma och föreståndare för Lilla Edets föreläsningsförening.

J. A. LENGQUIST.

Kyrkoherde August Lengquist fyllde den 30 april 60 år. Stud.-ex. 63, prästvigd 74, fattigvårdsred. 78, hospitalspred. 84, lasarettspred. 88, domkyrkosyssloman 87, kyrkoherde i Tolg 1900. Framstående kommunalman.

E. Å. LUNDEGÅRD.

80 fyllde den 25 april kyrkoherde Ewald Åkesson Lundegård. Stud.-ex. 48, prästvigd 54, kyrkoherde i Hörby och Lyby församlingar i Malmöhus län 79, led. af stadsfullm. i Landskrona 68-81, led. af Riksd. A. K. för Landskrona stad tvänne riksdagsperioder 76-81, folkskoleinspektör.

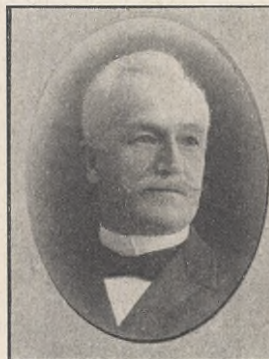
A. P. BJÖRKMAN.

F. d. fördelningsläkaren med. dr. Anders Peter Björkman i Luleå fyllde d. 15 april 70 år. Stud.-ex. 55, legitimerad läkare 66, stadsläkare och lasarettsläkare i Luleå 66, fängelse-läkare 70, t. f. regementsläkare vid d. v. kgl. Norrbottens fältjägarreg. 74, ordinarie regementsläkare 79. Afgick med pension 97.

C. D. REVENTLOW.

65 år fyllde den 23 april greve Christian Detlev Reventlow i Lund. Studd.-ex. 59, kanslief. 62, ex. till rättteggsverken 68, auskultant i Skånska Hofrätten 68. Korresponderande led. af K. Vitterhets, Hist. och Antikv. akademien 85, hedersledamot af Helsingborgs nation 07.

C. C. V. PETERSSON.

60 år fyllde den 23 april apotekaren Victor Petersson i Stockholm. Apotekarex. 73, fö. est. för apoteket i Nysätra, Anäset 85, apotekare i Rättvik 93-1900, sedan 1900 inneh. af apoteket Engeln i Stockholm. Led. af apotekaresocietetens direktion. Led. af Nicolai församlings skoloråd.

J. E. JOHANSSON.

70 år fyllde den 17 april f. d. folkskolläraren och organisten J. E. Johansson en i sin ort, By s:n i Dalarne synnerligen verksam och ansedd person. Framstående skolman, intresserad kommunalman, led. af åtskilliga skolkommittéer m. m. Utgivit läroböcker

G. E. BRANDT.

En af Hammarby socken mest framstående män, sysslomannen vid Löwensteinska lasarettet i Wärby G. E. Brandt, fyllde den 2 maj 60 år 25-årig kommunalnämndso. inom Hammarby socken m. fl. uppdrag inom kommunen.

H. E. MONTGOMERY.

Bruksägaren Edvard Montgomery, ägare af Rottnefs Bruk, fyller den 12 maj 55 år. Led. i Värml länshushålln.-sällsk. förvaltningsutskott, ordf. i Skand. trämasseför:s svenska sektion, kommunalman, landstingsman, led. af Riksd. F. K. från 02.

F. HOLMQVIST.

Den 1 maj fyllde överläraren v. Tekn. skolan i Sthlm Filip Holmqvist 50 år. Grund 85 skrif. och handelsinst. i Gbg. Lärare vid Gbg:s handelsinstut 86-87, lärare vid Chalmers tekn. läroanst. sed. 87. Utgivit ett stort antal skriftmetodiska arbeten.

PORTRÄTTGALLERI

J. C. KRYSSELL. †

Repslagaren Johan Carl Krysell i Wisby afled den 12 april, 75 år gammal. Led. af stadsfullmäktige och fattigvårdsstyrelsen samt andra kommunala institutioner. Led. af kyrkorådet 83—85.

C. A. SÖDERMAN. †

Skulptören Carl August Söderman afled i Stockholm den 22 april 71 år gammal. Elev vid Fria konsternas akademi 56—64, öfverlärare i figurmodellering vid Tekn. skolan i Stockholm 75. Led. af Konstnärsklubben.

A. L. E. STRIDBECK. †

F. d. fördelningsläkaren med. lic. Axel Stridbeck afled i Nässjö d. 23 april. F. 36, med. lic. 68, fördeln.-Läk. v. Andra Arméfördeln 95. Afsked 99. Läk. v. Statens järnv. 68—03. Flerårig ordf. i komm. stäm. och led. af municipalmännen. Disp. f. Nässjö bryggeri-A. B. och dir. f. Smål. Ensk. Banks kontor i Nässjö.

C. F. A. ASP. †

Regementsläkaren med. dr Carl Frithiof Albin Asp afled den 28 mars 61 år gammal. Stud.-ex. 66, med. lic. 78. Förste bataljonsläkare vid skånska husarregtet 85, regementsläkare vid Kronprinsens husarregte 94. Grundare af Skånska Dagbladet.

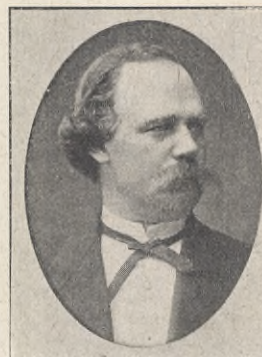
C. W. G. NYLANDER. †

Regementsläkaren, dr Claes Nylander afled nyligen i Engelholm, 72 år gammal. Stud.-ex. 54, fil. dr 59, med. lic. 69, docent 59, bat. läkare 80, regementsläkare 86. Led. af svenska militärläkareför., v. ordf. i stadsfullmäktige, ordf. i hälsovårdsnämnden m. m.

A. O. A. LINDSTRAND. †

Den 28 april afled i Göteborg musikdirektör Albert Lindstrand, 71 år gammal. Elev vid konservatoriet i Stockholm 48—53, musikdirektörsex. 53, organist i Göteborg 62, pianist och pianolärare i Göteborg, intog L. en framstående plats inom stadens musikvärd.

M. DAHLSJÖ. †

F. d. lektorn i Kristianstad fil. dr Magnus Dalsjö afled i Landskrona den 19 april. Född 39, stud.-ex. 62, fil. dr 66, lektor i Gäfle 68, i Kristianstad 73. Flitig skriftställare, känd som öfversättare af grekiska klassiker.

**BLIF
MEDARBETARE
i
HVAR 8 DAG**

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid förlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen, vare sig berättelser, uppsatser eller goda fotografier af tilldragelser m. m. för dagen.

(Forts. fr. sid. 491).

vinkat ur ett dimblått fjärran — då trodde han konstnärsskap vara detsamma som lycka. —

Han vred in på en sidoväg, som mellan trädgårdstappan och beteshagen förde upp mot en björkklädd kulle.

Där uppe hade han haft sin älsklingsplats, där hvarifrån ursikten var vid och fri, och dit aldrig någon människa kom.

Mycket hade ej förändrats sedan han sist stått här, ett par träd hde blifvit nedhuggna och på slutningen hade granarna skjutit i höjden och bredt ut sig — det var allt.

Minnena började dyka upp, ett efter ett, sommarferiernas och de hvita juldagarnas minnen, gosseårens lek och ynglingaårens drömmier, som en flock trogna vänner samlade de sig kring denna morgons öfvergifvenhetskänsla, och de talade tröstande och mildt, förde hans tankar bort från den verklighet som kallades ära och guld och lät den åter luta sitt trötta huvud mot hembygdens och naturens bröst.

Dimman hade lyft sig uppåt och försvunnit, så långt hans öga kunde nå låg landskapet i klara konturer med färger i brunt, grått och grönt. Och som han stod och såg ut öfver dessa små hvita gårdar

med röda gaflar och halmtäckta tak, dessa vägar och fält vid hvilka vårsäden sköt upp späd och fin, pillvallarna och den slingrande ån, när han hörde klockklang från stadens kyrka och en drängpojkes sång ute vid plogen, då var det honom som om en hand lades öfver hans panna och strök öfver hans hår, något varmt och doftande vällde upp inom honom, och ur klockklangen och drängpojkes sång kallade hembygden hans namn som en älskande kvinna. Morgonljuset fyllde hans blickar med lif, och han sträckte ut armarna mot de hvita gårdarna, vägarna och fälten.

Så som dimman stigit och försvunnit för den tidiga dagens sol, så steg och försvann nu inom honom det töcken som de glädjelösa åren samlat kring hans längtan efter lycka och frid, och han såg ur ljusningen sitt lufs mål, ej som en stad af rosentämpel och höga torn, utan som ett landskap med hvita hus och mogna fält, öfver hvilka luften dallrade från en ensam klockas klang.

När han dröjt en stund steg han långsamt ner från kullen och gick tillbaka in mot staden, mot sina föräldrars hus.

Det hade kommit ro öfver honom.

EN NYHET INOM KONTINENTENS POLISVÄSEN.

FRÅN H. B. D. PARISKORRESPONDENT.

En af nuvarande konseljpresidentens första åtgärder var att förbjuda *le passage à tabac*, som det klassiska namnet på polisens misshandel af sina offer — häktade lyder. Förbudet var nog så välbehöfligt då det gällde beskedligt folk som inte hunnit undan fort nog vid ett *circulez*, men det har haft en obehaglig följd. *Le passage à tabac* var faktiskt den enda "rättsform" som hos apacherna, dessa de parisiska förstädernas farliga ligapojkar, åtnjöt någon respekt. Behovet af "ställföreträdare" har gjort sig starkt känt och man torde nu ha funnit en utmärkt sådan i *polishundarne*. Det är i Belgien, landet för de lyckliga nydaningarne på polisförordningens område, som de först kommit till bruk och det är äfven därifrån *Black, Duc* och *Job* blifvit importerad till *Neuilly-Sur-Seine*, den kommun som har sig Boulognerskogens säkerhet anförtrödd. Och äfven om inte de tre vov-vovarna skulle kunna åstadkomma sådana under som

Efter fotografi.

Klische: Bengt Sjöforsparre.

FRANSKA »POLISHUNDAR».

Efter fotografi.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stilm—Oby.

HUNDARNE LÄRAS ATT HOPPA EFTER DEN HAND SOM GRIPER REVOLVER. — ANFALL.

Efter fotografi.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

I BERLIN PÅGÅR LIKANDE TRÄNING MED POLISHUNDAR.

deras kolleger i Bruxelles hvilka i stadens värsta kvarter nedbrakt antalet nattliga öfverfall och inbrott med 90 proc., visa de nu under öfningsstiden praktiska egenskaper, då det gäller att i variété-*établissement* Printanias park och ut-hus spåra en till apache förklädd polis-konstapel. "En hund går upp mot tio konstaplar" försäkrade oss kommissarien och vi trodde honom gärna då hans munkorgklädda älsklingar hvar på sitt sätt satte öfver en bortåt två och en half meter hög mur. "Och så ha de tänder när det gäller allvar". Tänk på dem, herrar apacher!

VIII ÅRG. 31: A HÄFTET INNEHÅLLER:

Carl Gustaf Johan Swartz. — Daniel Persson i Tällberg. — Professorsutnämning. — J. A. Johnson. — Svenska bilder. — Automobil- och motorbåtutställningen. — Årets hästutställning. — Brokigt utomlandsnytt. — "Hemma" af Gösta Adrian Nilsson. — Veckans porträttgalleri. — En nyhet inom kontinentens polisväsen.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG, 1907.